

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Consideratio status damnatorum, quod actiones ipsorum inprimis malas, concernit

Fecht, Johann

Durlaci, 1680

CXXV.

[urn:nbn:de:bsz:31-122744](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-122744)

partim à demortuis quidem, sed olim resurrecturis. Quod ipsum tamen impunitatem quandam peccandi non inferre, ultrò patet. III. Eo ipso quo conceditur, dæmones, damnatosque coactam Christo obedientiam, non voluntariam, præstare, peccare sponte intelliguntur. Cum obedientia lege requisita sit spontanea; quicquid autem à lege recedit, id peccatum est. Damnati enim ita Christo colla sua submitunt, eumque pro Domino suo agnoscunt, ut mallent eum prorsus non esse, vel certè sibi non imperitare; ut vellent, si fieri ullâ ratione posset, subtrahere sese obsequio & excutere, justum licet, dominium. Quod verò, quantum crimen sit, nemo non animadvertit. Denique IV. si ex incessante intuitu Christi, tanquam severi judicis, sequitur, damnatos peccare non posse, tunc nec dæmones hodie, qui furorem oculorum manuumque ejus perpetuò non minus intuentur atque experiuntur, peccare poterunt, quod apertè falsum est. Quinimò hoc ipso peccant damnati & dæmones, quia DEUM non vident, nec sentiunt, nisi iratum. Quemadmodum enim ex visione DEI, tanquam summi boni, beati in cælo nonnisi quietem animi atque ex hac summum DEI amorem: ita ex visione DEI, tanquam severi judicis, damnati in inferno nonnisi animi confusionem, atque ex hac summum DEI odium haurire possunt. Contrarium enim contraria est consequentia, sicut supra aliquoties diximus.

CXXV. Denique ad auctoritatem recentiorum Theologorum duplici ratione respondetur. I. Eidem aliorum, & quidem numero plurium, auctoritatem opponendo. Licet enim in quæstione circa fidem potius, quam de fide, salvâ religione, salvâ charitate & amicitia, ab invicem dissentire, neque tum in hoc casu majorem fidem faciunt docentium nomina, quam argumenta ab ipsis adducta. II. Nec quisquam est, qui sine omni dubitatione asseverare audeat, prorsus non peccaturos esse damnatos. Probabile saltem esse ajunt & disputari de eo in utramque partem permittunt. Quinimò ex nostris partibus nemo, ut arbitror, est, quin habituale peccatum damnatis vindicer, quod Rob. Parkerus, homo Reformatus, ex principio longè periculossimo, & à nullo nostratium concessio, nempe exleges esse damnatos, & ratio-

tionibus alii
facient ea, q
rum Luther
CXXV
versiam n
pari. Fac
nostræ C
rum, datâ
damnatoru
iam, duce H
quorum con
affundit, pa
formata: E
oculum ost
cum actual
& constit
motus pec
sario sit vo
sa promane
Utrum om
tionem æter
singula, &
executi nece
ficas & Po
tatione pecc
libus, conc
est, refund
ditione id
est, peccati
le, dum in
tur fuerat,
tur, veritat
producer
CXX
que ad vo
normam.

tionibus aliis, damnatis inesse audacter inficiatur. Cui rei fidei facient ea, quæ sub initium hujus discursus ex scriptis Theologorum Lutheranorum in medium produximus.

CXXVI. Longum iter hastenus emensi sumus, circa controversiam multorum opinione sterilem nimis diu & prolixè occupati. Fatemur verò, præter opinionem excrevisse meditationes nostras. Causa est, quod adversus Scholasticos & Rob. Parkerum, datâ operâ disputare animus fuerat, quorum illi actualia damnatorum peccata, præeunte Magistro, hic verò habituale etiam, duce Hug. Sanfordo, iis usi argumentis, in dubium vocant, quorum consideratio partim multis fidei articulis insigne lumen affundit, partim, ad quos tetros errores principia Romanæ & Reformatae Ecclesiæ, earundem sectatores præcipites agant, quasi ad oculum ostendit. Vertitur enim v. g. hic universus de peccato cum actuali tum originali articulus; quid propriè peccatum sit & constituat? An omnis inordinatus & contra legem tendens motus peccati rationem habeat? Utrum omne peccatum necessariò sit voluntarium? Unde peccatum, tanquam ex fonte & causa promanet? An peccatum sine peculiari gratiâ deponi possit? Utrum omne peccatum suâ naturâ mereatur mortem & damnationem æternam, ubicunque etiam locorum committatur? Quæ singula, & alia plura dum in hoc argumento rectè perpendendo excuti necesse est, quantopere extenuetur per hypothefes Scholasticas & Pontificias peccati, inprimis habitualis, natura, & quâ ratione peccandi necessitas, ipsi naturæ in puris, ut vocant, naturalibus, concreata, in DEUM creatorem, quod nefandum dictum est, refundatur, & quod denique pro diversâ status locique conditione id, quod hodie abominandum oculis Divinis flagitium est, peccati indolem exuere & amittere omnem possit reatum, sole, dum in meridie lucet, clarius simul innotescit. Necesse igitur fuerat, ut hi tanti errores non obiter, sed studiosè refellerentur, veritas verò cœlestis, quam labefactari nefas est, in apricum produceretur.

CXXVII. Præterea de verâ ratione boni malique, an utrumque ad voluntatem DEI, tanquam ultimam & fundamentalem normam, an verò ad ipsam sanctissimæ & optimæ in sese naturæ